

SKUP 2000 – 22

Prosjekt: Gramart og Gramo – pengene og makten...

Medarbeider: Ketil Jørgensen og Bjørn Olav Nordahl

Publikasjon: Dagens Næringsliv

Publisert: September 1999 – november 2000

Medium: Avis

Tema: Kultur

1 Av Ketil Jørgensen og Bjørn Olav Nordahl, Dagens Næringsliv

**2 Gramart og Gramo - pengene og makten,
saken som endret kultur-Norge**

**3 Publisert i Dagens Næringsliv i perioden 18. september 1999 til 16.
november 2000**

**4 Dagens Næringsliv
Postboks 1182
Sentrum
0107 Oslo
Sentralbord: 22 00 10 00
Telefaks: 22 00 13 50**

**5 Ketil Jørgensen
Åsaveien 22
0362 Oslo
Telefon: 93 03 68 66 (mobil)**

Bjørn Olav Nordahl
Blåveisbakken 18
3050 Mjøndalen
Telefon: 22 00 13 52 (jobb) og 32 87 48 78 (privat)

6 Redegjørelse for arbeidet

Lørdag 18. september 1999 stod første artikkel i serien på trykk. Da kunne vi fortelle at Rikskonsertene hadde besluttet å sette i gang full revisjon av regnskapene til stiftelsen Samlet Norsk Rock (SNR) for perioden fra 1994 frem til da. Rikskonsertene var bekymret for hvorledes midlene fra en rekke statlige tilskuddsordninger var blitt forvaltet i SNR. Stiftelsen består av Gramart, hvor Øivind Myhrvold helt fra starten i 1989 hadde vært en sentral skikkelse og hvor han da, i 1999, hadde tittelen

administrerende direktør, AKKS og Norsk Rockeforbund. Gramart har hele tiden vært den dominerende delen av SNR og det var Gramarts forretningsførsel som var utgangspunktet for vår interesse.

Gramart har siden etableringen på nærmeste vært ensbetydende med Øivind Myhrvold. Med støtte fra Arne Bendiksen og Casino Steel har han kontrollert organisasjonen og millionene den forvalter på vegne av flere tusen norske grammofonartister. Det har også vært den største grunnen til å gå inn i denne materien - pengene og makten.

Både Gramart og forvaltningsorganisasjonen Gramo disponerer store penger og har stor innflytelse. Men samtidig gjøres dette i lukkede rom hvor noen helt få, sentrale aktører kontrollerer pengestrømmen. Kulturområdet er i liten grad et felt som er blitt gjenstand for undersøkende journalistikk. Vi så dette som en gylden anledning til å komme tettere på ukjente maktstrukturer - formelle og uformelle - innen kultursektoren.

Den første artikkelen viste hvorledes Myhrvolds private interesser i en rekke tilfeller ble blandet sammen med Gramarts. Dette gjaldt også økonomiske forhold. Siden fulgte i alt 25 artikler som stilte spørsmål ved pengebruken i både Gramart og Gramo, båndene mellom organisasjonene, og maktkampen internt i dem.

a) **Ideen**

Begge artikkelforfatterne har i flere år fulgt musiker- og musikkmiljøet. I denne perioden har det kommet flere tips om pengebruken i bransjen, men spesielt kulturen som har utviklet seg rundt Gramart. Mange har pekt på hvordan de sentrale aktørene i Gramart har hatt nærmeste ubegrenset tilgang til pengekilden Gramo - vederlagsbyrået som årlig tar inn mange titalls millioner til musikerne fra kringkastere (f.eks radio og tv) som benytter deres musikk.

Samtidig har Staten på 90-tallet spyttet inn et utall rockemillioner i Samlet Norsk Rock. Hva har skjedd med disse pengene i en organisasjon hvor Myhrvold & co. etterhvert sikret seg all makt? Vi var nysgjerrige på dette. Og det skulle etterhvert vise seg at Rikskonsertene som offentlig forvaltningsorgan, og etterhvert også et flertall av medlemmene i Gramart og til slutt også Kulturdepartementet, delte vår nysgjerrighet.

Etter å ha planlagt artikkelserien siden før sommeren 1999, var tiden moden til å gå i gang for alvor i september samme år. Gjennom ulike kanaler og kilder fikk vi tak i en rekke dokumenter - brev, regnskaper, notater, rapporter, kontoutskrifter etc. Kildematerialet vi hadde fått tilgang til, viste at det i Gramart foregikk en klar sammenblanding av private økonomiske forhold og organisasjonen Gramarts økonomi.

Vår utfordring var å formidle hvorledes denne kulturen hadde vokst frem, vise hvor store beløp dette dreier seg om, uten å blåse kildene våre. Det aller første materialet vi hadde fått tilgang til kunne bare stamme fra et sted. Og de kildene ønsket å være skjult.

b) Den sentrale problemstillingen

Underlagsmaterialet vi hadde fått tilgang til og samtaler med et titalls sentrale kilder hadde overbevist oss om at Gramart i stor grad fungerte som en kasse for Øivind Myhrvold og hans medspillere. Vår oppgave var å vise hvorledes denne kulturen hadde vokst frem, hvor store beløp som var i omløp, og i hvor liten grad omgivelsene rundt ledertrioen, både styret og medlemmene, var klar over hvorledes midlene i organisasjonen ble forvaltet. Likeledes var det viktig å få frem de store linjene - oppbyggingen av et rockepolitisk kontaktnett med forgreininger inn i Stortinget, etableringen av SNR, rockemillionene og ikke minst konsertstedet Sentrum Scene i Oslo som et slags utgangspunkt for det hele. Samtidig visste vi at Gramo, Norwaco og andre vederlagsorganisasjoner var nærmest ukjente og lukkede miljøer. Vi måtte altså både kartlegge og forklare deres rolle i norsk kulturliv.

c) Endringer i problemstillingen

Gramart var i enda sterkere grad enn vi trodde på forhånd en organisasjon bygget opp og drevet av Øivind Myhrvold. Den første artikkelen ble derfor i stor grad en historie om hvorledes han har klart å sikre seg en posisjon som "gudfar" innen norsk rock. Resten av organisasjonen, som etterhvert har vokst seg stor, hadde bare i liten grad innsikt i de disposisjoner som ble gjort av Gramarts råd. Rådet befant seg (det ble oppløst våren 2000) organisatorisk over styret i organisasjonen, og det bestod av Bendiksen, Steel og Myhrvold. Det er denne gruppen som traff alle viktige avgjørelser i organisasjonen. Det er derfra pengene ble forvaltet. Styret var

således mer for "et sandpåstrøingsorgan" å regne. Etterhvert ble det også klart for oss hvor voldsom sammenblandingen av private og profesjonelle interesser var. Ikke minst kom dette til overflaten i forbindelsen med Gramarts såkalte studiesenter i Hellas.

Utover våren 2000 dreide maktkampen og dermed dekningen i stadig større grad over på Gramo og forholdet mellom vederlagsbyrået og Gramart. Vederlagsbyrået har i stor grad har vært Gramarts finansieringskilde, og det var etterhvert i byrået det siste slaget i kampen om makten i Gramart/Gramo skulle stå. Og midt oppe i dette ble det utkjempet flere personlige feider mellom sterke personligheter på begge sider i en strid som helt frem til avklaringen var uforsonlig.

d) Arbeidsbeskrivelse

En rekke forhold var avgjørende for å komme med de avsløringene som vi kom med. Her bør nevnes:

- *Systematisk kartlegging*
- *Teamarbeid*
- *Dokumentasjon*
- *Oppfølging*
- *Utholdenhet*

Systematisk kartlegging

Allerede på et tidlig tidspunkt hadde vi tilgang til helt avgjørende dokumenter som viste hvordan Gramarts kasse fungerte som privat lommebok for Øivind Myhrvold og Casino Steel, henholdsvis direktør og styreforann i organisasjonen. Samtidig trengte vi et rammeverk å putte dette inn i. Vi bestemte oss ganske fort for at vi måtte gå gjennom alt som hadde med SNR, Sentrum Scene, rockemillionene, Gramart og Gramo å gjøre. Vi gikk derfor bredt ut og samlet systematisk inn informasjon fra et stort antall kilder som hadde hatt befatning med dette systemet. Dette innbar kontakt både med offentlige arkiver, offentlige kilder, kilder i og rundt organisasjonene og ikke minst kilder i musikk-Norge.

Teamarbeid

Vi jobber i en forholdsvis ressurssterk avis, i hver vår avdeling. DN Lørdag har i løpet av flere år utviklet en kultur for teamarbeid. Det

er sjelden vi lager en nyhetsfeature uten at minst to journalister jobber sammen.

I dette tilfellet utfylte kildene våre hverandre meget godt. En finansjournalist og en dokumentarjournalist fra DN Lørdag viste seg å være en svært god kombinasjon. Samtidig stilte avdelingslederne våre opp og frigjorde oss slik at vi de siste ukene frem til publisering av den første artikkelen, kunne jobbe utelukkende med denne saken.

Dokumentasjon

Musikkbransjen er et miljø fullt av rykter og påstander. Det ville være lett, men ikke særlig seriøst, å bære til torgs alle de meldingene vi har fått om Gramart og organisasjonens ledelse de siste årene. Derfor var det viktig å skaffe seg så mye skriftlig materiale som mulig og samtidig sjekke og kryssjekke en haug med muntlige, lukkede kilder. Vi oppdaget også fort at folk var redd for å snakke. Hensynet til posisjoner og personer veier tungt i denne bransjen. Kommer du skeivt ut, kan en kontrakt, en spillejobb, et arbeidsforhold fort ryke. Derfor var det viktig å virvle opp så mye støv som mulig, slik at kilder ikke kunne spores. Mange av kildene stilte dessuten opp med papirer de av ulike årsaker hadde tatt vare på. Dette viste seg svært nyttig.

Oppfølging

Denne saken er kanskje det beste eksempelet så langt i vår journalistiske hverdag på at kommunikasjon med kildene foregår i nye og digitale former. Saken hadde knapt stått på trykk, før det strømmet på med elektronisk post - fra navngitte og anonyme kilder. Samtlige av kildene pekte på at her var det mer å hente ut. Hele saken om Gramarts hotell/studiesenter i Hellas, samt en rekke forhold omkring Gramo og Sentrum Scene, er et resultat av disse e-postene som dukket opp jevnlig etter den første artikkelen. Flere av dem kom også fra utlandet. Dermed fikk vi god anledning til å lage oppfølgingssaker med jevne mellomrom i hele den første måneden etter at hovedsaken stod på trykk i lørdagsavisen den 18. september 1999.

Utover høsten gikk saken etterhvert inn i en dvaleperiode. Henvendelser vi fikk, og samtaler med sentrale kilder etterlot

likevel inntrykket av som var journalistisk interessant nok til at vi valgte å følge det opp. Inntrykket var likevel klart; noe ville komme til å skje.

Ukentlig over en periode på fire måneder vinteren 99/00 hadde vi samtaler med rundt fem av de mest sentrale kildene, og i løpet av den perioden skjønte vi at vi var på sporet av noe stort. Og den 15. mars 2000 braket det løs igjen.

Den 14. mars ble det levert inn anmeldelse mot Øivind Myhrvold og Casino Steel hos Økokrim. Opprørerne, en gruppe Gramart-medlemmer, mente å kunne dokumentere at Myhrvold og Steel hadde stått bak underslag og andre økonomiske lovbrudd med utgangspunkt i Gramart.

Da dette skjedde, kastet også andre medier seg over saken. Frem til da hadde vi vært alene om den, men vi fortsatte. I ennå et halvt år fulgte vi sakskomplekset. Helt til det ble satt et foreløpig punktum med Gramos ekstraordinære generalforsamling i midten av november 2000

Også kildearbeidet og metodene vi benyttet oss av kan trekkes frem. Etter at vi på et tidlig tidspunkt i research-fasen hadde gått gjennom en god del fortrolig materiale, fant ut at vi måtte gå gjennom hele organisasjonskulturen i musikkbransjen på 90-tallet. Vi trengte et rammeverk, noe å putte en historie inn i. Kort fortalt har vi gjort følgende:

- a) Gått gjennom stortingsvedtak vedr. rockemillionene
- b) Fra sentrale kilder har vi sikret oss stiftelsespapirer, budsjett dokumenter, regnskaper og interne notater vedrørende Sentrum Scene.
- c) Intervjuet et tyvetalltalls personer som har hatt tilknytning til SNR og Norgesnett - både ansatte og tillitsvalgte.
- d) Hatt kontakt med sentrale kilder i Rikskonsertene som har fungert som offentlig forvaltningsmyndighet for store deler av rockemillionene.
- e) Gått gjennom samtlige årsmeldinger og regnskap for Gramart og Gramo.
- f) Sikret oss interne dokumenter fra Gramart.
- g) Kartlagt bruken av de såkalte "herreløse midlene" (les: et tosifret antall millioner kroner årlig som rettighetshaverne av forskjellige grunner ikke gjør krav på) i Gramo.
- h) Intervjuet kilder i Gramo-systemet.

- i) Kartlagt alle forhold omkring Gramarts leieforhold i Hellas, herunder også finlest leiekontrakter, sjekket kontobevegelser, snakket med lokale, greske advokater.
- j) Sjekket bevilgninger til Musikkverkstedordningen, samt bilag og mangel på bilag.
- k) Gjort vanlige rutineundersøkelser; ligningsutskrift, rolleutskrift, konkurssjekk etc.
- l) Sikret oss styrereferater og interndokumenter fra vederlagsbyrået Gramo, papirer som dokumenterte den interne makt-og personkampen.

Etter å ha gått denne runden satt vi tilbake med et klart bilde av noen få maktpersoner som hadde stor innflytelse i norsk musikkliv. Samtidig stod det enda mer klart for oss at det hadde gått og gikk en ukontrollert pengestrøm via eller til disse maktpersonene. Bildet av at disse også hadde personlig nytte av sine posisjoner, var heller ikke svekket.

Dette rammeverket var også det vi trakk nytte av når saken våren 2000 rullet videre. Vi hadde gått opp løypen. Vi visste hva som hadde skjedd. Vi satt på mye av den dokumentasjonen som hadde dannet grunnlaget for anmeldelsen mot Myhrvold og Steel. Dette gav oss et forsprang på de andre mediene som var så solid at vi gjennom hele resten av saken var nyhetsledende – til tross for betydelig konkurranse fra andre og “tyngre” kulturaviser og -medier enn Dagens Næringsliv.

Konklusjon

Etter våre undersøkelser kunne vi dokumentere en rekke interessante forhold.

- a) Rockemillionene på statsbudsjettet er et resultat av Øivind Myhrvolds politiske håndtverk. Samtidig er rockemillionene pøst inn i organisasjoner hvor han har kontroll.
- b) Sentrum Scene, hvor Myhrvold var en av initivtagerne og pådriverne, har fått sin stor del av rockemillionene. I perioden 91-95 fikk Sentrum Scene alene 1,4 millioner fra den offentlig finansierte Musikkverkstedordningen - nesten 200.000 kroner er disponert uten at det foreligger bilag.
- c) Sentrum Scene har mottatt millionbeløp fra Gramart og fra Gramo - både i form av aksjekjøp, direkte overføringer, og garantier. I følge Gramo-direktøren er dette tvilsom bruk av herreløse midler.

- d) Gramart baserer store deler av sin drift på herrreløse midler fra Gramo. Midlene har også gjort at organisasjonen har kunnet vokse fra tre til 11 ansatte.
- e) Øivind Myhrvold har en personlig bonusordning hvor Gramart gjør opp for hans personlige konkurs. Avtalen er inngått med Arne Bendiksen. Overføringene fra Gramart til Myhrvold er signert Øivind Myhrvolds daværende samboer.
- f) Gramart har i en årrekke overfører store beløp årlig til Arne Bendiksens private selskap.
- g) Gramart betalte gildet da Arne Bendiksen feiret sin fødselsdag for nesten 350.000 kroner. Arrangementet fant sted på Sentrum Scene.
- h) Interne regnskapsrapporter fra Gramart viser et usedvanlig høyt antall uoppgjorte reiseregninger. For 1998 dreier det seg om nesten en halv million kroner. Det er Steel og Myhrvold som er ansvarlige for disse uoppgjorte regningene.
- i) Myhrvold har "gjemt unna" penger fra konkursboet sitt i Norgesnett.
- j) Øivind Myhrvolds tidligere samboer har hatt store fordeler av Gramarts hotellbytte i Hellas. Hennes hotell er sågar pusset opp for Gramarts regning og får alle sine inntekter fra organisasjonen.
- k) Gramart sikret seg 300.000 kroner til hotellet i Hellas gjennom et tvilsomt vedtak i produsentsektoren i Gramo.
- l) Gramart har levd på forskudd. Millionbeløp er hentet ut fra Gramo før pengene forfalt og uten at det er formelt behandlet.
- m) Over en million kroner fra Norwaco er blitt overført direkte til Gramarts kasse - stikk i strid med retningslinjene.

Konsekvenser

Etter den første artikkelen stod på trykk startet en voldsom heksejakt på kilder internt i Gramart, men også utenfor organisasjonen. Etterhvert som saken økte i omfang høsten 99 ble Gramart presset til å sette ned et internt granskingsutvalg for å komme til bunns i de forholdene vi hadde satt i fokus. Internt i organisasjonen skapte artiklene frustrasjon, mistenkeliggjøring, og det gikk så langt at enkelte sentrale medarbeidere ble sykemeldt. Presset saken skapte, gjorde at Gramart måtte finne en eller flere syndebukker. Det måtte dokumenteres handlekraft. Dette førte til at

arbeidende styreformann Casino Steel høsten 1999 gikk av – dog uten at det i ettertid virket som om det begrenset ham. Noen offisiell begrunnelse for avgangen er aldri gitt, men flere av kildene vi har benyttet i denne saken har bekreftet at Steel ble “ofret” for å bevare husfreden i organisasjonen. Men og for å gjøre det lettere for Øivind Myhrvold å bli sittende som administrerende direktør.

I første omgang kunne det virke som om styret med disse kosmetiske grepene klarte å hindre ytterligere publisitet rundt organisasjonen. Der tok de feil.

Dagens Næringslivs artikler, som høsten 1999 bare i meget beskjeden grad ble fulgt opp av andre media, hadde gjort at års oppdemmet frustrasjon blant medlemmer i organisasjonen kom til overflaten. Fra granskingsutvalget i Gramart i desember 1999 på det nærmeste renvasket Øivind Myhrvold arbeidet en gruppe Gramart-medlemmer med bred musikalsk bakgrunn og forankring, i det stille med å kartlegge hva som egentlig hadde skjedd i organisasjonen. Vi ble, som tidligere beskrevet, tidlig klar over det arbeidet som var i gang, men av hensyn til prosessen ville ingen stå frem med kritikk.

I februar 2000, etter at vi over tid hadde kartlagt hvem opprørerne var og funnet ut hvor langt de var kommet, fant vi ut at det gikk mot at Øivind Myhrvold og Casino Steel ville bli anmeldt til Økokrim. Og, som nevnt skjedde det i midten av mars. Kort tid etter gjennomførte Økokrim rassa mot Gramart, Gramo, organisasjonenes revisorer, og Myhrvold og Steel privat.

Anmeldelsen førte til en voldsom medieinteresse, men ennå skulle det ta et halvt år før punktum for opprøret i Gramart og Gramo skulle bli satt. Underveis ble;

- Øivind Myhrvold og Casino Steel kastet ut av Gramart
- De ble på en meget dramatisk generalforsamling i juni gjenvalgt som Gramarts representanter i Gramos styre
- Økokrim tok ut siktelse mot de to for flere forhold relatert til deres forvaltning av Gramarts midler
- Gramo-direktør Tom Hovde fikk sparken etter flere ganger å ha havnet i konfrontasjon med Myhrvold grunnet Hovdes kritikk mot Myhrvolds økonomiske disposisjoner
- Sentrum Scene, som ble lagt ned i 1995, og som siden er reddet fra konkurs pga overføringer fra Gramart og Gramo, unngikk nok en gang i bli slått konkurs

- I Namsretten i oktober 2000 ble det inngått forlik mellom de stridende partene i Gramo-styret. I praksis betydde dette at det ikke ble overført mer penger til Gramarts hotell i Hellas.
- Artistorganisasjonen Norsk Artistforbund ble høsten 2000 etablert som konkurrent til Gramart. Sentralt blant initiativtagerne finnes Tore Hansen, som ett knapt år tidligere ledet "granskingen av Myhrvold og Steels disposisjoner og frifant dem, og flere andre allierte av Myhrvold
- På ekstraordinær generalforsamling Gramo ble Myhrvold og Steel kastet fra Gramos styre

7 Arbeidsmengde

Etter å ha samlet inn kildemateriale, snakket med kilder og konferert med hverandre over en periode på noen måneder, en periode hvor vi så klarere og klarere for omfanget av saken, og ikke minst at vi her hadde en sak som burde publiseres, brukte vi rundt 14 dager og ikke minst kvelder på utarbeidelsen av den første artikkelen.

Etter det arbeidet vi daglig med saken i nærmere en måned, før vi gikk over i en fase med liten produksjon, men nye oppfølging av kilder.

Fra nyttår år 2000, da vi ble klar over at det var et gryende opprør på gang i Gramart, økte vi frekvensen i kontakten med de mest sentrale kildene.

Fra midten av mars og frem til begynnelsen av juni hadde vi til tider nesten heltidsjobb med å følge sakens utvikling, men interne prioriteringer i avisen gjorde at mye av dette arbeidet måtte gjøres i tillegg til våre normale arbeidsoppgaver.

Høsten 2000 brukte vi noe mindre tid på saken, men helt frem til sakskomplekset ble avsluttet for vår del, ble det i større eller mindre grad jobbet nesten daglig med spørsmål og tips relatert til Gramo-Gramart saken.

8 Spesielle erfaringer

Det å tro at man kan klare å endre verden med en serie artikler er et godt utgangspunkt, men det er langt fra alltid at verden vil la seg endre. Dette var et av de tilfellene. Trodde vi lenge.

Gramart var egentlig ikke interessert i å rydde opp i eget hus. I en pressemelding datert den 10. desember 1999 kunne det se ut som

om Øivind Myhrvold ble “frifunnet” for alle de forholdene som vi i første del av artikkelserien hadde trukket frem. Slik var det imidlertid ikke, og slik ville absolutt ikke Gramart-opprørerne at denne saken skulle ende.

For vår del betydde det en ny periode med undersøkelser, og ikke minst venting, før det hele braket løs igjen i mars 2000.

Når vi nå har avsluttet vårt arbeid med saken og hovedpersonene er kastet ut av både Gramart og Gramo er det noen erfaringer som står igjen som de mest spesielle.

- det tok nesten et halvt år før andre medier turde å begynne å skrive om denne saken, Da de begynte, lente de seg i stor grad til det vi hadde funnet av materiale og fikk aktørene til å kommentere dette. Som vi har skrevet innledningsvis var det vårt inntrykk at undersøkende journalistikk, og gjerne med et økonomisk tilsnitt, er en øvelse som drives i meget liten grad blant norske kulturjournalister. Hvorfor det er slik, har andre vært inne på tidligere, men faktum er at kulturjournalistenes behov for å være på lag med de aktørene denne saken dreide seg om, gjorde at vi og våre beveggrunner hos flere av våre kolleger og konkurrenter ble et nesten større tema enn det saken dreide seg om.

- Det tok over ett år fra vi hadde den første saken på trykk til man hadde klart å kaste ut dem vi mente hadde beriket seg på Gramart-medlemmenes bekostning. Og det til tross for at opprørerne i sine undersøkelser i stor grad bare hadde funnet frem mer av den samme informasjonen som vi hadde lagt til grunn da vi startet.

Vi har flere ganger fått høre at vi har beveget oss inn på upløyd mark i kulturjournalistikken og at det er noe av årsaken til den lange responstiden hos andre medier, og at saken i stor grad derfor dreide over på om Dagens Næringsliv drev en kampanje mot enkeltpersoner.

- Drev vi en kampanje?

Ble vi brukt?

Vi vil svare et helt klart “nei”.

Ubeskjedent tør vi påstå at denne saken aldri hadde kommet til overflaten dersom vi ikke hadde satt den i gang. Og vårt utgangspunkt var dokumenter som viste pengestrømmer ingen, heller ikke Myhrvold og Steel, kunne forklare. Og de fikk rikelig med anledninger, helt

fra før den første artikkelen stod på trykk, til å gi sin versjon. Det har de ikke klart. I stor grad har de unnlatt å svare, ikke svart på det de ble spurt om, gjort seg utilgjengelig, eller rett og slett skjelt oss ut og truet med søksmål.

Vår dekning har siden det ble klart at de ikke kunne svare oss, helt klart vært vinklet fra en side, selv om begge sider selvsagt har fått anledning til å legge frem sitt syn. Årsaken til at vi valgte en slik fremstillingsmåte var nettopp at vi satt på dokumentasjonen og at ingen klarte å tilbakevise det dokumentene viste. Vi ville ha et svar og det ble driven i vårt arbeid, enten det dreide seg om Gramart, Gramo, konkursvarsler, eller møter i Namsretten. Og til slutt fikk vi svar. Men ikke fra Myhrvold og Steel. Vi fikk det fra medlemmene i Gramart og Gramo. Både Øivind Myhrvold og Casino Steel er i dag ute av organisasjonene.

- Dagens Næringsliv er en avis med stor takhøyde og rom for journalistene til å utfolde seg innen vide rammer. Men avisen har ingen tradisjon for å følge saker over så lang tid som det man snakker om her. Med mindre det dreier seg de tyngste delene av næringslivet, og det var det tross alt ikke snakk om her.

Musikkbransjen er ikke det høyest prioriterte området i avisen, og det merket vi internt. Vi ble ikke motarbeidet, men vi ble ikke forstått. Og det at saken i tillegg ble dradd opp og frem av to journalister som til daglig har helt andre arbeidsfelt og ansvarsområder gjorde til tider arbeidet tungt. Ikke fordi vi ikke følte at vi klarte å komme videre journalistisk, men fordi vi måtte kjempe for å få tid og spalteplass til å dra saken i land.

Oslo, 19. januar 2001

Ketil Jørgensen

Bjørn Olav Nordahl (sign.)